

Barbara Cartland

Armastuse sissetung

Barbara Cartland

Love Runs In

1996

ESMAKORDSELT EESTI KEELES

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus

Toimetanud Tiiu Sulsenberg

Korrektor Inna Viires

© 1996 by Cartland Promotions.

All rights reserved.

© 2010 Kirjastus AMOR

M03206610

ISBN 978-9949-401-77-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee**
ja e-raamatud **www.ebooks.ee**

Autori märkus

*N*agu selles romaanis jutustatud, lõi Napoléon Bonaparte üha ägeneva sõja lõpul mesti inglise salakaubavedajatega.

Kunagi asutas ta neile Gravelines'i rannikule isegi laagri.

Arvati, et salakaubavedajad vedasid üle Inglise väina ka sõjasaladusi ja Prantsuse spioone ning polnud kahtlustki, et piisava rahasumma eest viisid nad koju põgenenud Prantsuse sõjavange.

Kui Jack Rattenbury, kurikuulus Edela-Inglismaa salakaubavedaja, kinni võeti, selgus, et ta oli saja naela eest nõustunud neli Prantsuse ohvitseri üle väina toimetama.

Salakaubavedajate toodud kaupade eest maksti Napoleonile alati kullas, mis võimaldas tal nendest

BARBARA CARTLAND

vähetest Euroopa riikidest, kes veel sõjas ei olnud, relvi juurde osta.

Kui Napoléon Bonaparte viimaks St. Helena saarele pagendati, tulid tema sõbrad kuulsa Inglise salakaubavedaja Thomas Johnsoni juurde ja pakkusid talle keisri päästmise organiseerimise eest neljakümne tuhande naela väärtuses pistist.

Esimene peatükk

1813

*N*ovella laskis hobusel talli sörkida ja ronis siis tolle seljast maha.

Läheduses polnud kedagi ning tüdruk arvas, et tallimees töötab aias.

Kuna sõja tõttu nappis töötajaid, tuli igapähele, kes koju jäi, teha mitut tööd.

Novella viis hobuse latrisse ja võttis sadula lahti.

Asetanud selle vahekäiku lati peale, läks ta päitsete järele.

Seejärel kontrollis ta, et sõimes oleks toitu ja ämbris värsket vett.

„Tubli poiss!” ütles Novella. “Kui aega on, läheme õhtupoole uuesti välja.”

Hobust patsutades oli kindel, et Heron sai tema jutust aru.

Hobune surus oma nina vastu perenaist, enne kui too lahkus.

Majja tagasi jalutades mõtles Novella, et päev on väga kaunis, ja tal oli kahju, et toas nii palju teha on.

Tema ema oli haige.

Ehkki ammest oli ta vanusest hoolimata tohutult palju abi, ootas ikkagi tegemist tosinkond asja.

Leedi Wentmore polnud suuteline oma magamis- toast lahkuma.

Kui tüdruk tallihoovist maja poole suundudes oma kodu nägi, tabas teda õrn tundepehang.

Ta mõtles, et ei ole olemas midagi ilusamat.

Aja jooksul roosaks kulunud tellised, viilkatused ja veidrad korstnad, mis olid omased Elizabethi ajastule.

Maja oli Wentmore'ide suguvõsa valduses olnud põlvkondi.

Novella oli veendunud, et tema isa, kes võitles tol hetkel koos Wellingtoniga Pürenee poolsaarel, tundis sellest kindlasti iga päev puudust.

„Kui vaid see jube sõda läbi oleks,“ ütles Novella endamisi, „siis saaksime kõik õnnelikult koos olla nagu vanasti.“

Mõte, et isa võib surma saada, ajas talle hirmujudina peale.

Armastuse sissetung

Külas oli väga palju hukkasaanuid.

Ta teadis, et ema haigus oli osaliselt tingitud hirmust, et äkki ta ei näe oma meest enam kunagi.

Novella jõudis keskaegse kamina ja paneelseintega iidse vestibüüli keskele.

Järsku kuulis ta selja tagant mingit heli.

Ta pöördus üllatunult ringi.

Siis oli ta veendunud, et kuulis jooksvate sammude müdinat. Keegi tõttas kiiresti üle kruusaga kaetud hoovi.

Enne veel, kui tüdruk jõudis mõelda, mis toimub, tormas üks mees trepist üles ja sisenes vestibüüli.

Novella vaatas talle kohkunult otsa.

See polnud keegi naabritest, vaid võõras.

Ta oli nägus, noor ja ilmselt härrasmees.

Ent hetkel nägi ta mõnevõrra räsitud välja.

Nähes tüdrukut seismas ja teda üksisilmi vahtimas, mees peatus ja ütles:

„Taeva pärast, peitke mind ära! Kui nad mu kätte saavad, olen surmalaps!”

Novella ahmis ehmatuses vaid õhku.

Siis nägi ta verd, mis mehe käsivart mööda alla voolas.

„Mind tulistati kätte,” sõnas mees, „ja järgmine lask teeb mulle otsa peale.”

Rääkides kiikas ta kartlikult üle õla.

Novella teadis, et mees, kelle eest võõras põgenes, ei saanud olla kaugel.

Kiiret otsustusvõimet üles näidates ütles tüdruk:

„Tulge minuga kaasa!”

Läbinud vestibüüli, hakkas Novella jooksuma mööda pikka koridori, mis viis raamatukokku.

Ta avas ukse, teades, et võõras oli kohe tema taga.

Mees hingeldas ikka veel raskelt, nii nagu majja sisenedes.

Raamatukogu oli ilus ruum, mille seinu ääristasid raamatud. Ühe seina keskelt sai alguse galerii, kuhu pääses käänulist treppi mööda.

Ruumis asus ka suur keskaegne kamin, millele oli hiljem juurde ehitatud marmorist simss.

Seda vaadates tundus Novellale, et kuuleb vestibüülist, kust nad olid äsja lahkunud, mingit häält.

Ta läks kärvesti kaminasimssi äärde ja vajutas tampepuust paneeli sisse graveeritud lillele.

Avanes kitsas uks.

„Salakäik!” hüüatas võõras tema kõrval. „See on just see, mida ma vajan. Aitäh, aitäh, et mu elu päästsite!”

Rääkides kallutas mees pea alla ja astus läbi pimedavause.

„Hoidke vasakule,” sosistas Novella, „ja te jõuate preestriruumi.”

Tüdruk sulges paneeli.

Armastuse sissetung

Ta eemaldus kaminast ja läks toa teise otsa.

Samal ajal teadis ta, et keegi liigub mööda koridori raamatukogu suunas.

Järgmisel hetkel paiskus poikvele jäetud uks valla.

Tulijaks oli mees, kelle Novella kohe ära tundis.

See oli lord Grimstone, kelle loss, kust avanes vaade otse merele, asus umbes miili kaugusel.

Novella oli kohanud teda jahialal ja lord-asevalitseja aiapeol, kust ta emaga kaks korda oli osa võtnud.

Ta ei mäletanud, et lord oleks kunagi mõisas käinud, ja teadis, et selle põhjuseks oli asjaolu, et Novella isale see mees ei meeldinud.

Novella oli kuulnud räägitavat, et lord Grimstone'il polnud vähimatki tahtmist oma naabritega läbi käia.

Sellepärast pidas ta ülimalt imelikuks, et mees oli teenijalt luba saamata majja sisenenud.

Tegemist oli üle neljakümneaastase mehega, kes oli noorena kindlasti kena välja näinud.

Liiderlik eluviis oli nüüdseks ta näole oma jälje jätanud – tema silmade all olid tugevad vaod ja ninast lõuani ulatusid sügavad kortsud.

„Kus ta on?“ küsis ta järsu, kamandava tooniga.

Novella vaatas talle üllatunud otsa.

„Teie, *sir*,“ ütles tüdruk rahulikult, „olete vist lord Grimstone. Isa on teist rääkinud, kuid me pole varem kohtunud.“

„Kus on see mees, kes minu silme all majja sisenes?” nõudis lord Grimstone.

„Mees?” kordas Novella. „Ma ei tea, mida te silmas peate, ega te ei vihja meie teenijale Dawkinsile?”

„Ma ei räägi teenijatest,” nähvas lord Grimstone vihaselt, „vaid mehest, kes tolvanite eest plehku pistis, kui need üritasid teda kinni nabida. Ma tean, et ta on kusagil selles majas!”

„Kardan, et te eksite, milord,” kostis Novella. „Kuna minu ema ei tunne end hästi ja isa võitleb koos lord Wellingtoniga sõjas, siis me hetkel külalisi vastu ei võta.”

„Mina ei ole külaline, pagan võtaks!” kisendas lord Grimstone.

Kuid nähes Novella näol ehmunud ilmet, lisas ta ruttu:

„Anna andeks, ma poleks tohtinud daami kuuldes vanduda. Samas ajab mind vihale, et lasin selle mehe käest.”

„Ma ei saa aru, kellest jutt käib, milord,” lausus Novella, „kuid kinnitan teile, et ükskõik, keda te taga ajate, siin teda pole!”

„Olen päris kindel, et ta on siin!” kähvas lord Grimstone. „Ja ma käsin oma teenritel ta üles otsida.”

Novella ajas ennast sirgu.

„See on minu kodu,” sõnas ta, „ja nagu ma juba teie kõrgeaulisele lordile ütlesin, on minu ema haige.

Armastuse sissetung

Vaevalt te end siis nii agressiivselt üleval peaksite, kui mu isa kodus oleks.”

„Kindral oleks kindlasti väga rahul, kui te mu teenritel selle selli otsimist ei takista,” vaidles lord Grimstone vastu.

„Minu isa tahaks teada põhjust, miks te seda meest taga ajate, ja teeks teile ka selgeks, et teda siin majas ei ole.”

Et Novella valetas, mida ta muidu kunagi ei teinud, pani ta sõrmed risti.

Samal ajal ütles ta endale, et ei suudaks meest, kelle ta oli ära peitnud, iialgi kellelegi nii põlastusväärsele ja ebameeldivale nagu lord Grimstone välja anda.

„Ükskõik, mida sa ütled,” ütles nüüd lord, „ma kavatzen selle mehe üles otsida ja vahistada!”

„Siis otsige teda mujalt,” sõnas Novella, „ma ei lase teie teenritel minu ema rahu häirida ega siin mööda maja ringi trampida. Igal juhul on väga häbematu seda minu loata teha.”

Lord Grimstone mõistis, et see on tõepoolest nii.

Ta seisis hetke, kõheldes, ent kindlalt otsustanud oma ohver üles leida.

Siis vaatas ta järsku Novellale otsa ja ütles hoopis teistsuguse häälega:

„Selle aja jooksul, mis meie viimasest kohtumisest on möödunud, on sinust kena noor naine sirgunud.”